

Dræberdroner i luften

Af samme forfatter – bl.a.:

Dræberdroner i skoven
Dræberdroner
Farlig ven
Farlig fjende
Farlig hævn
Rock, guld og spøgelse
Befri Sigurd
Befri Mister Chan
Befri mormor
Drengen der ville kunne noget (bare noget)
Doktor Kolds testamente
Doktor Kold og spøgelsesmaskinen
Doktor Kold og eventyrspejlet
Vild flugt
Vild ferie
Vild panik
Vild jagt
Vild gift
Vild ø
Coronadrømme
Jagten på den talende hund (*m. Morten Dürr*)

Bo Skjoldborg

Dræberdroner i luften

FORLAGET
Werther

BO SKJOLDBORG
DRÆBERDRONER I LUFTEN

© 2026 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Tryk: Scandinavian Book A/S

1. udgave, 2026

ISBN: 97887-85326-02-7

Kopiering fra denne bog må kun finde sted
på institutioner, der har indgået aftale med
Copydan, og kun inden for de i aftalen
nævnte rammer.

Kontakt:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@boskjoldborg.dk

www.boskjoldborg.dk

Indhold

Sorte hvepse	7
Køkkentjans	13
Kat dukker op	21
Den usynlige prins	27
Prins Sax	31
Drone-angreb	42
Sure Kat	48
Et tomt depot	56
Find Agnete!	64
Pas på, hr. Adolfus	69
Ørnen letter	78
Angreb fra luften	82
Hjælp hr. Adolfus	88
Panik i tårnet	95
Nazi-computeren	100
De sorte vogtere	107
Stop ALPHA	112
Amok-dronen	119

Sort sne	124
Lev, Joe	126
Bare en solsort	130

Sorte hvepse

Hr. Adolfus trak støvsugeren med efter sig ind på depotet. Han var i Børnehåb Kostskoles uniform – hvid skjorte, marineblå bukser og blazer. Maven bulede ud under skjorten. Skiltet på jakken hang skævt.

Han så rundt. Overalt på gulvet flød flere hundrede mikrodroner. De lignede sorte kæmpe-hvepse. *Døde kæmpe-hvepse!* Flere steder lå de ligefrem i bunker.

Han gyste.

Han fik lyst til at trampe på dronerne
– mærke dem blive knust under sine sko!

Høre lyden af deres knasen.

For et par uger siden havde de angrebet ham og nogle af skolens elever. Dronerne hakkede dem i hovedet med deres spidse ben og antenner. Ja. De var totalt farlige.

De var ... dræberdroner!

Men lige nu lå de stille.

Musestille.

Med et suk proppede Adolfus stikket i kontakten. Han skulle lige til at tænde for støvsugeren. Så stoppede han.

"Ach!" mumlede han på tysk. Det var hans hovedfag på skolen. "Her er for mørkt til at støvsuge. Lad os få mere lys."

Han gik haltende hen til vinduet. Flåede gardinerne til side.

Morgensolen vældede ind. Han slog vinduet op på vid gab. Gardinerne blafrede i vinden.

"Ach, so schön," sagde han. "Det er perfekt drage-vejr!"

Så fnyste han. For langt ude over markerne snurrede den nye vindmølle i blæsten. Det var it-læreren, Agnetes, seneste påfund! Skolen skulle lave sin egen strøm, sagde hun.

Hr. Adolfus hadede vindmøller, lige så meget som han elskede sine drager. Han havde 23 hængende på væggen i sit værelse på Børnehåb Kostskole.

Planen var at cykle ud til engen med Bunkeren, lige så snart han kunne slippe væk fra de rædselsfulde elever. Her ville han sætte sin spritnye drage op. Den var to meter høj og med en flot tegning af en kongeørn.

Han trykkede på støvsugeren. Straks lød en dyb susen.

Uuuuu.

Uuuuu-buuuu.

Uuuu-uuuzzzz.

Han støvsugede ind og ud imellem mikrodronerne.

Heldigvis lå de stadig død stille.

Efter et kvarter var han færdig. Lettere forpustet stillede han støvsugeren på plads i skabet ude på gangen.

Han kastede et sidste blik ind ad den åbne dør.

Dronerne skinnede i lyset fra vinduerne. De lignede stadig blinkende, sorte kæmpehvepse.

"Auf Wiedersehen!" mumlede han med en gysen.

Han skred.

Lige så snart han var væk, rørte den første mikrodrone på sig.

Besværligt kom den op at stå på sine tre ben. Dirrede. Som en lille fugl, der er fløjet mod en rude.

Førerdronen afprøvede forsigtigt sine rotor. Motoren summede.

Bzzz.

Uiii- bzzz ...

Med det ene ben slæbende efter sig trak den sig lidt væk fra de andre droner. Den

prøvede at lette fra gulvet.

Forgæves.

Hvæsende tumlede den om på siden.

Førerdronen prøvede igen. Denne gang fløj den sidelæns ind i nogle af de andre droner. Rotorerne susede.

Uiii-UUUUU ...

Uiii.

Men tredje gang lykkedes det. Den steg lodret op i luften og hang og gyngede. Den summede.

I næste sekund kaldte den. Skingert.

Uiii.

Bzzzz-uuu.

Uiii-UUUUU ...

Flere af de andre droner begyndte at røre på sig. De slæbte sig afsted eller drejede rundt, som om de ikke anede, hvor de var. Andre prøvede deres rotorers ... eller stødte ind i hinanden.

Så modtog førerdronen et signal i sin digitale hjerne. Processorerne knitrede, og en besked lyste på dens indre skærm.

>>ALPHA kalder D_01<<

>>Flyv til ALPHA<<

Hurtigt satte førerdronen kursen mod det åbne vindue.

De andre fulgte hvinende efter.

Sværmen fløj ud og samlede sig til ét stort skyggevæsen. Væsenet trak afsted over markerne. Målrettet.

Som om nogen kaldte – ventede.

Køkkentjans

Forestil dig et kæmpe køkken.

Sådan ét med tolv kogeplader, tre ovne, fire køleskabe – og spækbrætter på størrelse med små haveborde.

Forestil dig så, at klokken kun er lidt over syv om morgenen. Og du står allerede med hovedet halvt nede i en gryde på størrelse med en gulvspand. Med dampende røræg.

Plus en pande med bacon.

Og du stillede da også lige en plade med tomater med oregano i ovnen for lidt siden ...

Jeps. Faktisk er du pænt tæt på at miste overblikket. Fordi der er så meget at holde styr på på én gang.

Så du har virkelig – som i *vir-ke-lig!* – lyst

til at smadre et eller andet.

Bare smadre ...

Sådan havde Sigge det lige nu. Pulsen hamrede, og han svedte. Det er trods alt ikke hver dag, man bliver sat til at lave morgenmad til alle eleverne på Børnehåb Kostskole.

Overalt i køkkenet var piger og drenge i fuld gang med at skære agurker, tomater, brød og ost ... eller bære tallerkener, knive, gafler og glas over i Store Sal.

Alle var, som han selv, i Børnehåbs uniform – hvid skjorte, slips, bukser eller nederdel og marineblå blazer-jakke. Derudover havde alle lyse stråhatte på, ligesom i en gammel film.

Sigge trak vejret dybt.

Han puffede til Joe. Vennen stod ved siden af og rørte ligegyldigt i en gryde med baked beans. Han gloede og trykkede løs på sin telefon imens. Eleverne kaldte ham Lille-Joe, fordi han var næsten to meter høj – selvom de kun gik i 6. klasse.

Joe så forvirret op. Stråhatten sad på skrå, og de sorte krøller glinsede fedtede. Hans jakke og skjorte lignede noget, nogen havde brugt som viskestykke.

"Hey, Joe. Koncentrer dig lige. Stram op!" sagde Sigge. Han kom til at sige det hårdere, end det var ment.

"Altså, vi har lidt travlt, ikke," fortsatte han.

Men Joe smilede bare. Sigges stress prelede totalt af på ham. Han var vant til det, der var værre. Hjemmefra. Hans mor drak øl hele natten i stedet for at sove.

"Rolig, greve. Jeg tjekker ham prins Carl ud," sagde han med sin dybe stemme.

"Okay." Sigge sukkede. "Min far sendte en sms i går – om Carl. Han bliver kaldt *Prins Carl af Flensburg*. Fordi han kommer fra Flensborg i Tyskland. Det skrev min far."

"Nå da." Lille-Joe blinkede til ham. "Er farmand stolt af, at hans søns skole får besøg af en ægte prins? Eller er det nederen,

når man selv kun er greve?"

Sigge gad ikke svare. Lille-Joe drillede ham altid med, at hans familie var en del af von Sterling-slægten, der havde boet på Valdemargård Slot siden 1700-tallet. Og med at hans far var grev von Sterling.

Faktisk var det kun derfor, at Sigge gik på Børnehåb Kostskole og ikke i sin gamle almindelige skole. Fordi han skulle blive klog og dygtig nok til at drive slottet videre en dag. Det sagde faren.

"Hvem er egentlig finest?" fortsatte Joe stadig med glimt i øjet. "En greve eller en prins?"

Sigge snøftede.

"En der bor i rækkehus!" sagde han tørt.

"Av, hvor den bare sad!" hylede Joe. "Det gør så ondt, når du siger sådan noget, Sigge-mand. Det er altså mega-hårdt at bo i rækkehus ... når man meget hellere vil ha' et slot."

Sigge kunne ikke lade være med at grine. "Hold da op."

"Hvorfor hedder fyren Prins Carl af Flensburg?" fortsatte Joe. "Hedder han så prins Carl til fornavn og 'af Flensburg' til efternavn?"

Sigge trak på det. Han anede det ikke. Og han var også ligeglad. Lige nu handlede det bare om at blive færdig med baconen, bøunnerne og æggene – så maden var klar, når prinsen kom om lidt.

"For resten nåede jeg lige bane 38, mens du lavede pølser. Altså stegte dem." Joes kæmpe-hånd landede tungt på Siggens skulder. Han holdt sin telefon frem. "Tjek lige. Du får tæsk, min ven."

Sigge drejede hovedet væk, med vilje. "Nul. Jeg nægter."

"Kom nu. Lad mig nyde, at jeg er ved at smadre dig. Be-be." Vennen stak telefonen helt op i fjæset på ham.

Sigge var simpelthen nødt til at kigge.

Lille-Joe *havde* klaret bane 38 i det spil War of Drones, de var i gang med – *WoD*, som de kaldte det. Så var det altså derfor,

han gloede på sin telefon, tænkte Sigge. I stedet for at røre ordentligt i baked beans'ne!

Han og Joe havde spillet mod hinanden, siden de begyndte på Børnehåb for kun tre uger siden. Allerførst havde de bare været roommates. Det var ikke ligefrem kærlighed ved første blik. Ikke for nogen af dem. Mere det modsatte.

Men de fandt hurtigt sammen, fordi de var nødt til at klare nogle farlige ting – blandt andet 735 mikrodroner, der gik totalt amok! Ja, nogle af dronerne havde hakket Sigge i hovedet, så han var nær ved at dø. Endda to gange.

Katinka havde også hjulpet til. Hun gik i klassen over. Som præfekt skulle hun holde styr på de yngre elever – sørge for, at de redte deres seng, havde pænt tøj på og lavede lektier. Al den slags.

På en måde var det med dronerne Katinkas mors skyld. Agnete Mosegaard. Hun var it-lærer på skolen og havde program-

meret dem til at lave et flot drone-fyrværkeri til skolens 150-års-jubilæum. De skulle flyve i den formation, man kalder Sort Sol. Ligesom en flok stære tidligt om morgenen.

Men hun mistede kontrollen med sværmen, så dronerne i stedet angreb eleverne.

Heldigvis fik de tre venner styr på sværmen til sidst. Og Agnete sørgede for at aflade batterierne, så dronerne ikke længere kunne flyve. Hun gemte dem i skolens depot-rum. Nu kiggede hun kun ind til dem af og til – for at holde øje med 'sine kære små børn'.

Det kaldte hun dronerne.

Pludselig gav det et sæt i Sigge. Han syntes, han så ... *noget*.

Det – tingen – fløj forbi uden for vinduet.

Han skyndte sig derhen og kiggede ud. Joe var nær ved at tabe sin telefon, fordi det gik så hurtigt.

"Hvad sker der, mand?" mumlede han.

Sigge kneb øjnene sammen.

Det var ... en mørk prik. Ovre ved hegnet,
nær træerne.

Det lignede ... en lillebitte, sort fugl.

Men så – vupti – var tingen pistvæk.

Forsvundet ind imellem trækroneerne.

Sigge virrede med hovedet. Var det ind-
bildning? *Det må det være*, tænkte han. *Dro-*
nerne er oppe i depotet.

Alt er trygt og godt!

En glad pigestemme lød tværs gennem
køkkenet.

"Halløj!" råbte den. "Er det ikke to små
rollinger fra sjette, der står lige der – med
stråhat og det hele!"

Kat dukker op

Katinka kom hen til dem. Hun lignede sig selv – med sin nystrøgne skoleuniform og de grønne øjne. Den ræve-røde hestehale dinglede. Hun havde fået fregner af solen, lagde Sigge mærke til. Det så faktisk OK ud.

Især hvis hun ikke ...

"Halløj, små drenge. Er I klar til fint besøg?" sagde hun. "Hovsa, Joe-Patrick. Hvor er dit slips? Find det. Få det på!"

Okay. Der kom det ...

Sigge sukkede.

Kat så hurtigt på ham. "Hvad nu. Er du sur?"

Sigge trak på skuldrene. Hvad siger man.

Lille-Joe sukkede og proppede sin telefon i lommen. Han bøvsede. Sigge drejede

igen hovedet væk – denne gang på grund af oste-stanken.

"Du lærer det aldrig, Kat," sagde Joe dybt.

"Hvad ... hvad mener du?" Hendes blik flakkede.

"Drop det der 'Joe-Patrick'. Jeg hedder Joe eller Lille-Joe. Og så starter normale mennesker med at hilse. Prøv igen."

Hun lo skingert. "Altså, hvad mener du. Hvorfor det?"

"Prøv at sige: 'Hej med jer, kære Sigge og Joe. Hvor er det dejligt at se jer. Mine to nye bedste venner. Jeg kan se, at I allerede er kommet langt med at forberede morgenmaden. Hvor er det dejligt. Det er jeg helt sikker på, at Don Carlos fra Tyskland bliver rigtig glad for'."

"Carl – prins Carl!" rettede hun. "Okay. Halløj til jer to møgunger fra sjette ... Er det godt nok? Men det ændrer ikke på, at du må en tur op på værelset, Joe-Pa... Joe! Efter dit slips."

Drengene så på hinanden.

For det var en vildt dårlig joke.

Men sådan var det med Katinka. Hun var en god ven og også mega-klog. Men hun sagde tit nogle mærkelige ting – og prøvede at lade, som om det var for sjov.

*Det er, fordi hun er præfekt, tænkte Sigge.
Hun må have styr på tingene!*

"Jeg finder mit slips." Lille-Joe rømmede sig. "Så snart jeg er færdig med War of... at røre i baked beans'ne."

"Ved du ellers noget om ham Carlo?" spurgte Sigge.

Hun så på ham med sit grønne blik. Undersøgende.

"Jeg ved, at han er prins. Og skal tiltales sådan," sagde hun. "Han skal vist gå på skolen. Hans far gik her også engang – i gamle dage."

"A-hva'," udbrød Lille-Joe. "Skal vi så kalde ham prins? Ligesom når journalister taler med prins Joachim? Eller kong Frederik?"

"Du kan også kalde ham 'Deres Højhed', Joe." Katinka så drillende på ham. "Det står dig frit for."

"Nul. For mig er han Don Carlos eller bare Carlo. Jeg gider ikke sådan noget prinse-pis. Jeg ... er repub ... hvad hedder det nu?"

"Republikaner?" foreslog hun. "Hørte du det, Sigge von Sterling?"

"Hørte hvad?"

"Joe er republikaner."

"Okay." Han nikkede, selvom han aldrig havde hørt ordet før. Kun om dem ovre i USA.

Katinka så på dem begge, som om de var to små drenge med alt for meget grød i hovedet.

"Det, du prøver at fortælle os, Joe," sagde hun alvorligt, "det er, at du hellere vil have en præsident i stedet for en konge eller en prins. Ikke?"

"Jep. Du er skarp, Kat."

"Hvad så med dig, Sigge. Gider du heller

ikke konger? Er du også republikaner?"

"Adelen hader de kongelige. Gør de ikke?" sagde Joe med et bredt grin. "Det har jeg lært i historie."

Sigge svarede ikke. Hvad siger man. Han vidste bare, at hans far – grev von Sterling – havde et gammelt, røvsygt slot. Som han en dag selv var tvunget til at overtage.

Stadig tavs trådte han helt hen til sine to nye venner. Han hviskede:

"Hey. Joe og Kat. Kan I holde på en hemmelighed?"

De nikkede.

"Jeg er RØV-LIGEGLAD!" skreg han.

De for forskrækket sammen.

Så flækkede de af grin.

Og Sigge sprang forover og gik på hænder forbi nogle af de andre elever. De trak sig skyndsomt væk fra deres hakkede agurker og tomater. Gjorde plads.

Og Joe greb to skeer og hamrede løs på gryden med baked beans.

"RØV-LI-GE-GLAD!" råbte han rytmisk.

"RØV-LI-GE-GLAD!"

"RØV-LI-GE-GLAD!"

Katinka fnisede. Hun var ildrød i kinderne.

Pludselig stod hr. Adolfus i døråbningen. Han var i sin hvide skjorte, marineblå bukser og blazer. Maven bulede, og han havde noget under armen. Noget af plastik.

Sigge kom lynhurtigt på benene. Han gloede på plastik-dimsen.

Det lignede en drage. Sådan en, børn leger med.

Adolfus blæste i sin trillefløjte.

Trrr.

Trrrrr-trrrr.

Trrr, trrrr ... trrrrrrrrr.

"Halløj. Gør klar. Prinsen af Flensburg er på vej!" råbte han.

